

דברי תורה והסלידות

י"ל ע"י מכון אהל אברהם

להוצאת ספרי מודינו הרב הגאון ר' אברהם בן ציון ביער שליט"א

רב דשכונת ריב"ל ב"ש

פרשת שמיני

כ"ד ניסן
תשפ"ג לפ"ק
גליון ת"ג
שנה ט'

לעי"נ הגה"צ מוהר"ר מאיר רפאל ב"ר ניסן זצ"ל

קול השיעורים
ממורינו הרב שליט"א
073-371-8218

תפארת לו "מן האדם"

הוא היצר הרע, ובוה שמשקיע את עצמו בתורה, הוא מתגבר עליו, והשמחה והתענוג יוצא מזה שהתורה ממתקת היצר הרע, נמצא שהמשל דומה ממש לנמשל, דכמו שהתבלין נותן טעם טוב באוכל, ומרבה העונג להאוכלה, כך התורה הוא התבלין, שבאמצעותו איכא שמחה וחדוה להבורא מן היצר הרע שנוצח.

תפארת לו מן האדם

ובקדושת לוי מבאר עי"ז גם את מאמר חז"ל באבות, איזה דרך שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה, ותפארת לו מן האדם, דכל התפארת להקב"ה, הוא "מן האדם" שהעבודה באה "מן האדם" דווקא שהוא קרוץ מחומר.

מי מושל כי צדיק

ומסיים הקדושת לוי, שכשהאדם עובד כך להבורא כדברינו, פועל שלשה דברים, א. והוא העיקר שבעבודתו בקיום המצות ועסק התורה, עושה נחת רוח להבורא, ונתקיים הכתוב בן חכם ישמח אב, כמאמר המגיד הגדול דהרי אנחנו נקראים בנים למקום, ב. שעל ידי השמחה שעושה למעלה, מביא שפע רב לכל העולמות, ג. שזוכה עי"ז זה לבטל גזירות, דאם כל עבודתו מביא שמחה ונחת ותענוג לכוב"ה, הרי הוא נכנס בגדר צדיק, ועל הצדיק הרי מבואר בחז"ל (מועד קטן טז:): צדיק מושל ביראת אלקים, מי מושל בי צדיק, הקב"ה גזור גזירה וצדיק מבטלה.

האמנתי כי אדבר

והדרך להגיע לזה, מובא בספר הקדוש דביר המוצנע (מהרה"ק מיאשניצא זצ"ל) שכלל גדול הוא בעבודה, דאף אם עדיין לא זכה האדם להגיע למדרגות האלו, אף על פי כן צריך לומר בפיו ובשפתיו שהוא חסיד, ואוהב את ה', ורוצה לעבוד אותו במדרגות האלו, ואז יבוא בסייעתא דשמיא, במשך הזמן למדריגה.

יעזור הקב"ה שנוכח לגעת בזה המדריגה, ולעבוד את השי' ת מתוך שמחה, ולתבל את יצרנו הרע עם התורה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, ולהשפיע מרוב שפע רב עלינו ועל כל ישראל אמץ.

התענוג של הקב"ה מן הקרוץ מחומר

בו בזמן שהבורא ברא את העולם, ברא את עולם המלאכים, שעובדים אותו תמיד, ובנוסף גם ברא את העולם העשייה, ובתוכו ברא את האדם מחומר גשמי מאוד, ובחר בעמו ישראל, ורצה בנו להיות לו לעם סגולה מכל העמים שהם יעבדו אותו יום ולילה, והצדיקים שעובדים את הבורא יתברך בלב שלם הם יותר גדולים מהמלאכים, כמו שכתוב בחז"ל סנהדרין (צ"ג עמוד א') גדולים צדיקים יותר ממלאכי השרת וכו', והשי"ת מקבל תענוג ושמחה מעבודת האדם, וכמו שמבואר בקדושת לוי בפרשתינו [וכן כתב בקדושת לפורים (קדושה שלישית)], שהשם יתברך יש לו שמחה ותענוג מעבודת האדם, יותר מאלף אלפי כתות מלאכים שעובדים אותו, והטעם הוא, שהאדם יש לו יצר הרע, ועם כל זה מתגבר עליו שלא לילך אחר תאוות לבו, מזה יש להבורא תענוג ושמחה, וזה כל עבודת הצדיקים, ומבאר הקדושת לוי את הפסוק שוש אשיש בה', שוש, כלומר שאני שוש בשמחה רבה, והטעם הוא משום, אשיש בה', שאני מביא שמחה בה', בשביל זה, אני שמח שמחה רבה שזכיתי לכך להביא חדוה להשם יתברך, ובאמת זה חיוב לכל אדם, שיהיה לו שמחה, בזה שהשם יתברך משמח בו, ואפי' אם האדם חושב מה אני ומה חיי שאגרום שמחה להבורא יתברך, אבל באמת היא הנותנת, זאת המחשבה שאתה חושב, שאדם קרוץ מחומר איך אני הולך לעבוד הבורא, הוא הוא כל התענוג, שאדם קרוץ מחומר מתגבר על כל התאוות הרעות ועובד את הבורא יתברך, וזה הגורם שמחה ותענוג וחדוה באלקי האלקים ואדוני האדונים.

התורה מתבלת היצה'ר

ובזה יש לפרש מאמר חז"ל: בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין, דלכאורה קשה, מה הכוונה באמרם תורה תבלין, שמשמעותו הוא שהעיקר הוא היצר הרע, והתורה היא רק תבלין, הרי העיקר הוא התורה הקדושה, אבל לפי דברינו, שכל עיקר העבודה של האדם, והתענוג ממנו הוא דווקא משום שיש לו היצר הרע, ומתגבר עליו, וזה הדבר עושה נחת רוח להבורא יתברך, נמצא דהכי נמי, העיקר

פניני הפרשה

וירד מעשות החטאת העולה והשלמים גו' ויצאו ויברכו את העם. י"ל ע"ד הרמז, דהתורה"ק מורה לנו דרך הצדיקים, דבודאי הם תמיד דבוקים במחשבתם ברוחניות עולמות עליונים, לתקן כל הפגמים ומקרבין העולמות, והעולה שמעלין כל מיני עליות, והשלמים שעושים שלום בין השי"ת להכנסת ישראל, אך דזה אי אפשר להיות בתמידות הדביקות למעלה, וצריך לפעמים לירד, ממדריגתו, וירידה זו צורך עלייה כנודע, וזה שאמר הכתוב וירד מעשות החטאת, ר"ל כשהצדיק יורד מן העשייה, היינו מן התיקון של החטאת והעולה והשלמים הנ"ל, אז יבא משה ואהרן אל אוהל מועד, אז בא הצדיק אל תוך הזמן, וכשהם למטה בעולם התחתון מה המה עושין, לז"א ויצאו ויברכו את העם כנ"ל.

אוהב ישראל

ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח וגו'. ופירש רש"י לפי שהיה אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו משה למה אתה בוש לכך נבחרת, עד כאן. והוא תמוה משום שנבחר בזה לא יסתלק הבושה מעליו, והנה שמעתי מן אדוני אבי זקני זללה"ה פירוש על זה, מפני שיש לך יראה ובושה מן ה' יתברך לכך נבחרת, כי זבחי אלהים רוח נשברה (תהלים נ"א, י"ט), וכבר נזכר זה בכתבי האר"י ז"ל.

דגל מחנה אפרים

את זה תאכלו מכל אשר במים וגו'. יש קבלה מהבעל שם טוב הקדוש זי"ע במין דגים הנקראים שלייען, או ציגינר פיש, שלא

לאוכלם, שיש עליהם חשש משום שרץ השורץ על הארץ. דרכי תשובה (סימן פ"ג סק"ז)

כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים. שמעתי בשם הבעש"ט זלה"ה, היינו שגם הדברי גשמיות והארציות, שמכונה בשם לכם, על דרך חציו לה' וחציו לכם (ביצה ט"ו ב), יהיה גם כן לאלקים, בלי שום תאוות עולם הזה.

מבשר צדק- פרשת קדושים

כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים והייתם קדושים כי קדוש אני. אמרו בגמרא (שבת פח ב) כשרצה הקדוש ברוך הוא ליתן התורה לישראל, ואמרו המלאכים תנה הודך על השמים (תהלים ה, ב), והשיבם משה, למצרים ירדתם לפרעה השתעבדתם וכו'. ביאור הענין, כי נאמר (שמות יב, יב) ועברתי בארץ מצרים, אני ולא מלאך, ופירש האר"י ז"ל שאפילו מלאך ירא לעבור במצרים, מפני ריבוי כוחות הטומאה, עיין שם, וזה שאמר משה, והגדיל שבח ישראל, שהם ראויים לקבל את התורה יותר מן המלאכים, שהם היו במקום טומאה כזו, שאפילו מלאך ירא לעבור בו, ואף על פי כן יצאו ביד רמה, וזהו שאמר הכתוב כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים, פירוש בזאת הבחינה שאני ה' לבדי הוצאתי אתכם, גורם לכם מעלה והתנשאות, להיות "לכם" עבודת ישראל ולא למלאכים כנ"ל.

סיפור

שמה, ומספר כלי תחבורה מצומצם מאד עמד לרשותה, וגם אלו לא היו מן העידית שבעידית. אך מכיון שגם גדלו של הישוב היהודי בארץ לא היה כבימינו, ומספר עולי מירון לשבת "האויפריף" שלפני ההילולא, היה קטן, כמה מאות איש, הצליחו מעט כלי התחבורה להוביל את הנוסעים למירון, וגם זאת בניסי ניסים, כאשר יבואר להלן. הגיע הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל אל התחנה בירכתי שכונת מאה שערים, נדחק כמו אדם פשוט בין כל הנוסעים, ובסופו של דבר ישב על מקומו בשלום, ובשעה טובה יצא האוטובוס לדרכו, והגיע - לאחר לא יותר משלוש וחצי שעות - לעיר חיפה. בחיפה נסע אל הרציף של התחנה המרכזית ועצר. הנהג ירד מהרכב, פסע לעבר המשרד,

דבר המעשה התרחש לפני כמעט 80 שנה, בל"ג בעומר שנת ת"ש, עת שנסיעה מירושלים למירון הייתה כרוכה בקשיים לא פשוטים ובשעות רבות. באותם ימים רחוקים, גם גדולי עולם וצדיקי הדור לא הוקל להם דרכם ונסיעותיהם, כראוי לכבוד התורה וצדיקיה, וכאשר הרה"ק האדמו"ר רבי שלמה מזוועהיל זיע"א ביקש לנסוע למירון, עשה זאת באוטובוס של התחבורה הציבורית, יחד עם כל פשוטי עמך בית ישראל.

באותה שנה חל ל"ג בעומר במוצאי שבת, ובבוקר יום ששי נסעו רבים מכני ירושלים למירון לשבות בה בשבת. מכוניות פרטיות בשנת ת"ש מאן דכר שמה, חברת אוטובוסים הייתה קיימת אז, "המקשר"

שיעורי הלכה

ממורינו הרב שליט"א

ברכת אילנות / חלק ב'

היוצא בימי ניסן ורואה אילנות שמוציאים פרחים, מברך ברכת האילנות, בא"י אמ"ה שלא היסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות ליהנות בהם בני אדם.

א. שאלה: למה לא מברכין שהחיינו על ברכת האילנות

תשובה: כמה תירוצים נאמרו בזה א. שאין מברכין שהחיינו אלא על דבר שיש בו שמחה והנאה לגוף^א ב. שאין מברכים ברכה על ברכה^ב ג. לפי שהיא ברכה קצרה^ג.

ב. שאלה: האם יכול לברך על האילנות כמה פעמים בשנה.

תשובה: אינו מברך אלא פעם אחת בכל שנה^ד. וי"א שלאחר ל' יום שבירך, אם רואה עוד אילנות שמוציאים פרח, מברך בלי שם ומלכות^ה. ולדינא מברכין רק פעם אחת בשנה^ו.

^א הרשב"ץ בספר יבין שמועה, מאמר חמץ (דף כד ע"ג) וכ"כ האבודרהם (ריש שער ג) בשם תשו' הגאונים.

^ב האחרונים לגבי ברכת החמה יעוי' בספר תורת חיים (לבנו של המחנה חיים בסי' רכ"ט) ובספר טהרת השולחן.

^ג שבילי דוד (סי' רכ"ט).

^ד שולחן ערוך אורח חיים סימן רכו (סעיף א) בשם הגהות מיימוניות (פ"י אות ט) ומרדכי (סימן קמח), וכן פסק במשנה ברורה (סימן רכו) וז"ל: מדסתם משמע דאפי' על אילנות אחרים לא יברך אלא פעם אחת בשנה.

^ה עיי' בשועה"ר, בלוח ברכת הנהנין (פרק יב סעיף כג) דכתב וז"ל: ואינו מברך אלא בפעם ראשונה שרואה בכל שנה, ואם חוזר ורואה אחר שלושים יום אילנות שמוציאים פרח, יברך בלא שם ומלכות, וכמו שנתבאר (בסימן רכ"ה) בכל בריות ואילנות טובות.

^ו ועיי' בערוך השולחן, (סימן רכו סעיף א) דהטעם דמברכין אותו רק פעם אחת בשנה, הוא דברכה זו היא ברכה של הודאה כלליות על חסדו וטובו יתברך, ולא על עצם האילן, ועוד טעם מובא, לפי הרא"ה ברכות (מג"ב"ה אמר רב יהודה) שחכמים קבעו ברכה זו, לפי שהוא ענין שבא מזמן לזמן, והוא ענין מחודש, שאדם מברך על עצים יבשים שהפריחן הקב"ה, והלשון לפי שהוא ענין שבא מזמן לזמן, מורה שיש לברך ברכה זו פעם בשנה.

תתקשו, לא תספיקו להגיע למירון לשבת". בתוך האוטובוס שררה התלכדות מוחלטת ותמימות דעים סביב הרבי הק'. בני ירושלים התוודעו אל אישיותו הכבירה למרות שנקט בכל טכסים להסתיר את עצמו. כיון שראו שעומד על דעתו לא לרדת, היה ברור לכולם שמצייתים לו. שעה תמימה עמד האוטובוס חשוף לקרני החמה ונתלהט ככבשן. הנוסעים נפנו על פניהם המיוזעות בבדים וניירות, כל מה שיפיק מעט רוח צוננת ויפיג את החום. העצבים היו מתוחים והמבטים טיילו בין מחוגי השעון לבין החלונות, אך תמימות הדעים לא נשברה. בינתיים נאספו אל הרציף עוד כמה עשרות אנשים, שהסתכם כיותר ממה שאוטובוס מסוגל לקלוט, שבקשו גם הם לשבות במירון. אנשי "המקשר" תכננו כמסתבר, לדחוס את כל הנוסעים החדשים והישנים גם יחד, אל האוטובוס השני החונה ריק בצד, ולשלוח אותם צפופים כסרדינים למירון. אך מכוח אישיותו של הרבי הק' לא גילו הנוסעים מירושלים סימני שבירה, ובסופו של דבר מי שנכנעו היו דווקא אנשי "המקשר".

בינתיים הגיעו עוד ועוד נוסעים שבקשו להגיע למירון, והתכנית לדחוס את כולם לאוטובוס אחד, נגזזה. בבושת פנים חזר הנהג למקומו והחל לנסוע. וכך יצאו שני האוטובוסים לדרך ביחד. זה שהגיע מירושלים, וזה שהיה אמור לשמש להם תחליף. שניהם נסעו למירון בזה אחר זה. ויסעו שניהם הלוך ונסוע, הלוך וסחוב. חלפו על פני מרביתה של הדרך והנה הם כבר מתקרבים אל הר מירון הנישא. אך החלו לעלות בפיתולים הראשונים של ההר נשמעה פתאום אנחת שבר ממנוע האוטובוס השני, החיפאי, הוא נאבק על חייו המכניים עוד שניות אחדות ונדם. נהג האוטובוס השני ירד בבהלה וניגש אל המנוע, שהיה באותם ימים בצד הקדמי, פתח את המכסה וכמעט שלא נשרפו פניו מענן עשן אדיר שהתפרץ לעומתו. נרתע אחורנית, המתין עד שהתפזר מעט העשן ובדק את הנוק. "נשרף המנוע" נפלטה מפיו צווחה מקוטעת. הנוסעים המומים ירדו מן האוטובוס וגילו לחרדתם כי לא יוכלו להמשיך את דרכם ברכב זה שמנועו שבק חיים.

"מה עושים?" פנו הכל אל הנהג בתחנונים. "איך נגיע למירון? נעמוד לצד הדרך ונמתין עד שמישהו יעשה לנו טובה ויקח אותנו למירון?" והימים ימי שנת ת"ש, כאמור, מכוניות פרטיות בארץ ישראל - כמעט ולא היו בנמצא. ראו לנגד עיניהם מחזות בלהה ופחד כיצד החמה שוקעת, השבת נכנסת, והם תקועים על שפת הכביש במרחק ניכר ממירון. למזלם הטוב, הבחין נהג האוטובוס הירושלמי במתרחש, ומיד נעצר ודומם את מנועו. נוסעי האוטובוס השני

הנוסעים המופתעים שלא ידעו מה מצפה להם, יושבים, ממתנים ומחכים לשמוע מה פשר העצירה. לא עברה אלא רבע שעה, והנהג חוזר ופניו קשוחות. "לקום בבקשה". "מה?" "אתם חייבים לפנות את האוטובוס" הודיע הנהג ללא הסברים כלשהם. "אתם ממשיכים למירון עם האוטובוס הזה". ידו הצביעה על אוטובוס אחר שחנה לצד הרכב שלהם. "אבל למה?" תבעו נוסעים אחדים להבין. "נסענו אתך מירושלים עד כאן, והכל היה בסדר. למה להחליף אוטובוס?" "מה זה משנה לכם" שאל הנהג, "אוטובוס כזה, אוטובוס אחר, העיקר שיש לו ארבעה גלגלים והוא נוסע. ושוב מכריז בקולו הסמכותי, להזדרז! קחו את הפעקאלאך שלכם וצאו. עוד תספיקו להגיע למירון הרבה לפני שבת".

כמה נוסעים הזדרזו לציית לדבריו, קמו מכיסאותיהם והתכוננו לפנות את מקומם. אך הנה קם לפתע אחד הנוסעים, ופנה אל הנוסעים באדיש. "אף אחד לא יוצא מהאוטובוס, אל תסכימו לרדת מכאן". זה היה הרבי הקדוש מזוועה! הוא דיבר בקול בטוח ובתקיפות רבה שאין לערער אחריו. הנוסעים שמלכתחילה לא הבינו מדוע רוצים להעביר אותם אל כלי רכב בלתי מוכר, צייתו לדבריו הק', וגם אלו שקמו, חזרו והתיישבו במקומם והודיעו לנהג. "הוא צודק. מה אנחנו יודעים על האוטובוס השני, אולי הוא מקולקל. נסענו אתך עד פה בלי תקלות. תן לנו להמשיך כך עד מירון". הנהג האדים מכעס. "אמרתם כולם לקום מיד" צעק ככרוכיה. אבל לא היה שומע לו. הנוסעים כולם הצטנפו על מקומם. החזיקו את חבילותיהם בחוזקה וחיכו לבאות. כולו אחוז חימה שפוכה ירד הנהג ורץ אל המשרד להלשין על נוסעיו שאינם מצייתים לו. עד ארגיעה חזר ואתו שני גברים מגודלי קומה, מהנהלת החברה, שזעמו גם הם על הנוסעים המרדנים. אנשי ההנהלה זממו לקחת את האוטובוס שהגיע מירושלים ולהפקיעו לצורך נסיעה אחרת, והנוסעים הסוררים חיבלו בתכניתם. "אנו מבקשים מכם לרדת מיד ולעבור לאוטובוס השני" התחילו בפקודה. "מה אכפת לכם? זה אוטובוס מצוין, הוא חדש ועוד יותר טוב" המשיכו בדברי שידול וריצוי נוכח הבעות הסירוב של הנוסעים. חלק מן הנוסעים כבר עמד להתפתות לדברי האחראים, אבל הרבי הק' שוב חזר על דבריו. "אל תרדו!" ושוב חזרו אל המקומות והנוסעים כגוש אחד הודיעו, "לא יורדים".

"אני אלמד אתכם לקח" הודיע הנהג וכולו רועד מזעם עצור. הוא התיישב על כסאו, התניע את הרכב והסיע אותו לקצה התחנה, שם העמיד אותו שעה ארוכה תחת השמש הלוהטת. כעונש ציבורי, או בניסיון להפחיד את הנוסעים במעשה שיש בו אמירה מסוג, "אם

במנגינות מסתלסלות ו'מקאמים' הערבים ונעימים מאד לאוזן, חסידים מכל החוגים, בני הישוב הישן, וסתם עמך, הכל התערבו שם לתערובת אנושית. בקרן זוית הסבו אנשי ירושלים סביב הרבי הקדוש מזוועהיל זי"ע ושרויים היו באווירת גן עדן.

תמה הסעודה. ואנשי ירושלים שרצוצים היו מעייפות, צנחו תחתיהם לשינת לילה על רצפת בית הכנסת, או על ספסל מזדמן. מי שנזדמן לו סמרטוט כלשהו לרפד מעט את יצועו הנוקשה או מצא משהו רך להניח תחת ראשו, שמח בכך שמחה גדולה. יום קשה של נסיעה מפרכת עבר עליהם והם בקשו לתת תנומה לעפעפיהם. אך הנה, בעוד הם מבקשים להתנמנם מעט, לא כולם מבינים ומתחשבים. קבוצה מבין הנאספים שכבר שהתה במקום מזה כמה ימים, לאחר שברכו ברכת המזון, החלו להיקהל ליד הציון הקדוש לאמירת כל ספר התהלים בקול רעש גדול. "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים" החלו נוהמים בקול גדול וחזק. "ודרך רשעים תאבד". "למה רגשו גויים... צעקותיהם מילאו את ההיכל. הירושלמים, חשכו עיניהם, "האט רחמונעס" הפצירו בבני החבורה, "יהודים, רחמים! מעט התחשבות בנו". אך דבר אל העצים ואל האבנים. הללו נלהבים באמירת התהלים ואינם מוכנים להנמיך את קולם בכהוא זה. הזדקף הרבי הק' מזוועהיל ממקום משכבו ופנה בעצמו אל אומרי התהלים. "במטותא מכס, אני מבקש בכל לשון של בקשה. אנא חוסו על הנפשות העייפות. יש כאן ילדים קטנים בני שלוש המצפים ל'חלאקה' שלהם ואתם מעירים אותם. תנו להם לנוח מעט. יום קשה עבר עליהם. הנמיכו מעט את קולכם". אך הללו לא הסכימו לשמוע. "לא באנו לכאן כדי לישון. מי שרוצה לישון יכול להישאר בבית" ענו בעוז. "למירון באים כדי להתפלל ולקרוא אל ה' בחזקה". והמשיכו לזעוק בקולי קולות, והצדיק עומד ומתחנן לפנייהם ולשווא. ראה הצדיק כי אין שומע לו ולדבריו אין אוזן קשבת. החל לדבר אתם קשות. "ומי אומר לכם שהקב"ה מתאוה לאמירת התהלים שלכם? אולי יש לו נחת רוח דווקא כאשר יהודים יגעי כוח ינחו במקצת?" והם בשלהם. אמירת התהלים ברעש וגעש לא פסקה. מנורת "לוקס" אחת האירה את חלל בית הכנסת ולאורה עמדו הכל ואמרו תהלים. ויהי כאשר כילה הצדיק לדבר, ככתה המנורה מאליה ובית המדרש כולו שקע באפלה גמורה. ניסו לומר כמה פסוקים בעל פה, אך כשם שדעך הפנס כך גוועו קולותיהם של אומרי התהלים, והשקט השתלט על המקום, על כרחם. במוצאי שבת חגגו הכל בריקודים נלהבים לכבודו של התנא האלוקי, ואיש לא זכר את התקרית דאמש. ללמדך ששלטון הטבע מצוי בידיו של הצדיק, ורצון יראיו יעשה.

"החיפאי" על צרורותיהם נדחקו אל תוך האוטובוס "הירושלמי", עד שזה נראה כחבית של דגים מלוחים העומדת להתפקע מרוב צפיפות. עתה ירדו הכל לדעתו של הצדיק, אילו נכנעו לפקודתם של אנשי "המקשר" - כי אז היו הכל תקועים בתוך האוטובוס שמנועו נשרף ואיש מהם לא היה זוכה להגיע למירון לשבת...

עקב משקלו העודף וכמות הנוסעים הכפולה, טיפס האוטובוס אט אט במעלה ההר, ולעיתים תכופות החסיר לבם של כל הנוסעים פעימה. המנוע קירטע וגנח ונדמה היה כי בעוד רגע יצטרף אל רעהו וילך בדרך כל רכב. עיני הנוסעים כולם נשלחו בחרדה לעבר הרבי הקדוש שישב מכונס בעצמו ועיניו עצומות. אם הוא רגוע ושלו, סימן שהכל יהיה בסדר. ואכן, זמן קצר לפני כניסת השבת, אך עוד בעוד שהיה סיפק בידם להתארגן מעט ואף לטבול במקווה, עצר האוטובוס כמעט ליד פתח המערה. הנהג צפר וצפר ללא הרף כדי לפנות מדרכו את עולי הרגל הרבים, והנוסעים, אדומי פנים ושטופי זיעה, ירדו ממנו כל עוד רוחם בנפשם.

חצר המערה המתה מרוב אדם וכמעט לא מצאו מקום להניח את כף רגלם. אכסניות אין, מלבד "בית מושב זקנים" שמקומו היה קצת למעלה ממערת התנא האלוקי. מושב מירון נוסד רק לאחר תשעה שנים. הם נכנסו אל בית הכנסת הקטן [הקרוי בימינו מערת רשב"י] דחפו שם את החבילות בכל טפח פנוי, ועשו במהירות את ההכנות הדרושות לקראת שבת.

גם באותם ימים רחוקים לא הייתה מירון בשבוע ההילולא דרשב"י בחינת מדבר שממה. נשים צדקניות כמו מרת ח. לבל נוות ביתו של החסיד רבי יונה זצ"ל מבתי אונגריץ ומייסד בעצמו את הכנסת אורחים במירון, הגבאית מרת נ., או הצדקנית מרת ח. שיפמן, מרת פ. אנשין, מרת ח. חפץ, או "די פרומא צדייקת פון מאה שערים", ועוד נשים צדקניות שעל חסדם וצדקותיהם העולם עומד, הקדימו ונסעו למירון ימים הרבה לפני ל"ג בעומר כדי לבשל לכל הנאספים. ועליהן סמכו כל העולים למירון. ואמנם, גם את קבוצת הנוסעים שהגיעה ברגע האחרון, הצילה הכנסת האורחים של המבשלות הצדקניות. לאחר תפילת ליל שבת בהתרוממות הרוח ומעגלי ריקודים בשירי בר יוחאי לכבוד התנא האלוקי החלו נשמעים הקידושים בכל הנוסחאות ובכל סוגי הניגונים. הקהל הקדוש הסב לסעודה שאמנם לא היה בה שפע של גשמיות או כמה סוגי סלטים ומטעמים כבימינו, אך היה בה שפע של רוחניות צרופה. כאן ישבה קבוצה של חכמי הספרדים שתיבלה את סעודתה במיטב הפיוטים